

В.П. Примак, начальник ННПФПМГБВВ НАВС,
кандидат педагогічних наук

ВСТУПНЕ СЛОВО

Дозвольте привітати Вас з початком підсумкової науково-теоретичної конференції наукового товариства курсантів інституту у 2014 році «Наукові здобутки молодих науковців-правоохоронців» основними завданнями якої є аналіз теоретичних та практичних проблем діяльності міліції. Питання, що винесені на обговорення є важливими для забезпечення громадської безпеки в Україні.

Наявна криміногенна обстановка в Державі потребує від підрозділів міліції громадської безпеки та підрозділів ВВ МВС України застосування більш ефективних методів прийомів та засобів своєї професійної діяльності. Саме тому на даний час набуває не аби якої значущості питання професійної підготовки працівників правоохоронних органів з метою практичного доведення їх компетентності до рівня, максимально наближеного до вимог європейських стандартів.

Маю надію, що сьогоднішня конференція стане не тільки підсумком проведеної роботи, але й дасть поштовх до подальшої плідної наукової праці наших курсантів, вдосконалення науково-дослідної роботи, подальших творчих пошуків у науковому забезпеченні організації охорони громадського порядку та поліпшенню правопорядку.

Для забезпечення правопорядку Державі потрібні справжні професіонали і я бажаю Вам стати ними. Впевнений, що наша конференція сприятиме цьому.

Щиро бажаю усім учасникам конференції плідної праці, гарного настрою, творчих злетів та успіхів у реалізації своїх задумів.

Джус І.С.

курсант 2 курсу ФПФПМГБ
ННПФПМГБВВ НАВС

науковий керівник: Тригубенко Г.В.,
доцент кафедри конституційного та
міжнародного права НАВС,
кандидат юридичних наук

ДЕПУТАТСЬКИЙ ІМУНІТЕТ

Будь-яка сучасна державна система управління характеризується наявністю низки ознак, які дають змогу ідентифікувати її політичний устрій як демократичний або авторитарний. Однією з них, поряд з верховенством права, розподілом державної влади на законодавчу, виконавчу та судову є інститут представницької демократії. Вирішальну роль у механізмі

державного управління кожної країни, яка розвивається на засадах демократії та побудови громадянського суспільства, відіграють спеціально обрані до вищого представницького органу державної влади особи – народні депутати. Ретельне вивчення їх особливого правового становища, яке полягає в юридичній недоторканності, є необхідною передумовою стабільного функціонування не лише законодавчої, але й інших гілок державної влади.

У сучасній юридичній науці відсутній єдиний підхід стосовно визначення інституту депутатської недоторканності, провідні фахівці конституційного права по-різному підходять до характеристики цієї категорії. У зв'язку з тим, що всі сучасні процеси законотворення засновані на концепції традиційного права, це зумовлює появу різноманітних правових колізій у конституційному законодавстві, яке має ґрунтовно регламентувати всі аспекти гарантій депутатської діяльності.

У цілому варто відзначити, що спільними рисами формулювань правової категорії «депутатська недоторканність» слід вважати її офіційне визначення в Основному Законі – Конституції України (ст. 80), що свідчить про істотну правову значущість і статичність цього поняття, адже воно є невід'ємною складовою правового статусу народних обранців. До того ж, депутатська недоторканність одночасно є конституційним принципом, який гарантується чинним законодавством України.

Недоторканість народного депутата України як правовий інститут складається як із безпосередньо регулюючих його норм національного законодавства, так і норм, які опосередковано детермінують суспільні відносини, пов'язані з організацією і функціонуванням Верховної Ради України як представницького законодавчого органу України, а саме адміністративного, цивільного, частково кримінального права тощо. Така специфіка правової регламентації недоторканності народних депутатів України вимагає досягнення оптимального співвідношення і єдиної концептуальної спрямованості цих норм.

Слід зазначити, що особливу необхідність ґрунтовного вивчення депутатського імунітету як складової депутатської недоторканності у теоретичній і практичній площинах диктує та обставина, що разом із побудовою демократичної, соціально-орієнтованої держави з ринковою економікою в Україні розпочалися процеси первісного нагромадження капіталу з усіма відповідними наслідками. Саме тому вищий законодавчий орган влади почав використовуватися різними фінансовими угрупованнями для лобіювання своїх інтересів у сфері перерозподілу національного капіталу. Такі тенденції спричинили посилення процесів криміналізації у суспільстві та зростання правопорушень, посадових зловживань, корумпованості серед депутатського корпусу. Однією з підстав для зростання таких негативних явищ став депутатський імунітет, який сприяв деяким народним обранцям у зловживанні владою. Таким чином, депутатський імунітет є правовим інститутом, що внаслідок своєї природи має як позитивні, так і негативні сторони: з одного боку, він забезпечує

незалежність депутатів і загалом законодавчої влади, з іншого – на жаль, дає можливості для зловживань.

Те правове поле та законодавча база України, які існують у нинішній період і регламентують депутатський імунітет, є доволі недосконалими. У зв'язку з цим особливого значення набуває встановлення теоретичних засад інституту недоторканності народного депутата України, розробка оптимальної доктрини та конституційної моделі парламентського імунітету та індемнітету, розробка науково-обґрунтованих прикладних рекомендацій щодо вдосконалення конституційно-правового інституту недоторканності народного депутата України та подальшого розвитку законодавчих норм щодо недоторканності народних депутатів України, а також орієнтація України в цьому питанні на досягнення розвинутих демократій світу.

Розвиток реальної демократії в країні призводить до певних законодавчих обмежень депутатської недоторканності. В першу чергу необхідно зменшити обсяг депутатського імунітету, а саме виключити заборону на притягнення депутата до кримінальної відповідальності без згоди Верховної Ради України. Прийняття цього положення спростить кримінальне переслідування народного депутата у разі вчинення ним злочину. Таке обмеження недоторканності може спровокувати як позитивні, так і негативні наслідки, одним з яких гіпотетично уможливиться ризик посилення тиску на опозиційних депутатів. Запобігти цьому можливо шляхом законодавчого впровадження дієвих механізмів розвитку демократичних інститутів в усіх органах державної влади і на всіх їх рівнях. Врешті, йдеться про належне виконання відповідних вимог Конституції України.

Надточий Г.О.

слухач магістратури ННПФПСКМ НАВС
Науковий керівник: доцент кафедри
управління та роботи з персоналом
Національної академії внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук
Коруля І. В.

ВНУТРІШНЬОВІДОМЧИЙ КОНТРОЛЬ ЯК СПОСІБ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІНСЬКОГО ВПЛИВУ МВС УКРАЇНИ

Одним із напрямів ефективного функціонування державної влади в Україні є забезпечення законності діяльності органів внутрішніх справ. Нагальна потреба посилення в органах і підрозділах внутрішніх справ законності та правопорядку є однією з найбільш суттєвих складових завдання зі зміцнення демократії та створення правової держави.

Саме, контроль є – основним способом забезпечення законності і дисципліни управління ОВС. Без організації та здійснення контролю